

Зоя Дідич

**Благослови,
Україно,
на орду!**

Зоя ДІДИЧ

**БЛАГОСЛОВИ,
ВКРАЇНО,
НА ОРДУ!**

Поезії

*Читачам Рівненської обласної
бібліотеки від автора
щиро з повагою.
25.01.2014* *ЗД*

**Рівне
ПП Лапсюк В. А.
2015**

УДК 821.161.2
ББК 84 (4 Укр) 6
Д 444

*Книжку підготовлено до друку
громадським видавництвом «Азалія»
Рівненської письменницької організації.
Тел.: 26-97-55*

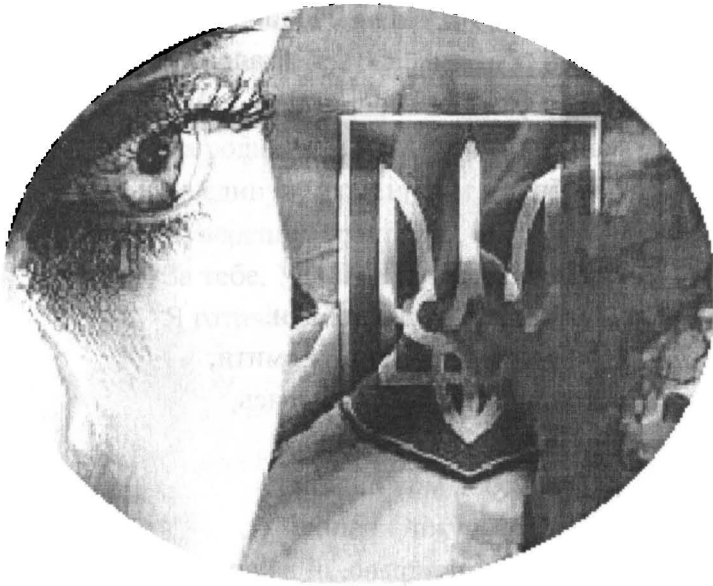
Редактор *Євген Шморгун*
Набір *Олександри Нагорної*
Обкладинка *Романа Колодяжного*
Технічне оформлення *Наталії Романів*
Відповідальний за випуск *Володимир Лапсюк*

*Видано за сприяння
Костопільської районної ради
та районної державної адміністрації*

ISBN 978-617-7058-35-8

© Зоя Дідич, 2015

© Видавництво «Азалія», 2015

***А на Майдані –
очі, очі, очі...***

Я не знала тебе, Україно –
Я зростала безжурна й завзята
У широко-безкрайній країні,
Де так дихала вільно людина,
Що звільнилась від цвіту калини,
Що забула пісні солов'їні,
Занедбала і землю багату,
І свободу, і мову, і хату...

Я не вмiла, моя Україно,
Твоє серце і душу любити,
Твої рани стражданням омити,
Ані болем твоїм пройнятись,
Ні навіки тобі віддатись,
Бо була собі, мов билина,
У великій чужій країні:
Ні вперед, ні вправо, ні вліво
Я ступити кроку не смiла –
Привид краху лякав і упадку,
Знак питання згортався у крапку...

Чи було воно, чи наснилось,
А чи доля інша судилась –
Як батьків знаходить дитина,
Так знайшла тебе, Україно!

Я тепер не така завзята:
Трохи втомлена, бита багато,
Та душа моя – не руїна,

І за мову свою солов'їну,
За калиновий цвіт незім'ятий,
За державу свою і хату,
За питальні знаки – без крапок
І за наш синьо-жовтий прапор;
І за землю свою страждальну,
Розіп'яту стократ безжально
(Що ніколи не знала свята,
Та родила героїв затято),
За єдину і неподільну,
Суверенну, прекрасну, вільну,
За тебе, Україно-мати,
Я готова життя віддати!

*Освячений, в солодкій муці я
Був по той бік добра і зла...
А наді мною Революція
В червоній заграві пливла.*

М. Вороний.

Багрянець ватр підняв завісу ночі,
Хитає куполи на сполох передзвін.
А на Майдані – очі, очі, очі...
Тут гідність підіймається з колін.

Душа обурилася, розправляє крила.
Земля зросилася кривавими слізьми.
Схрестили шаблі слава, воля, сила
І – сатанинський зеківський режим.

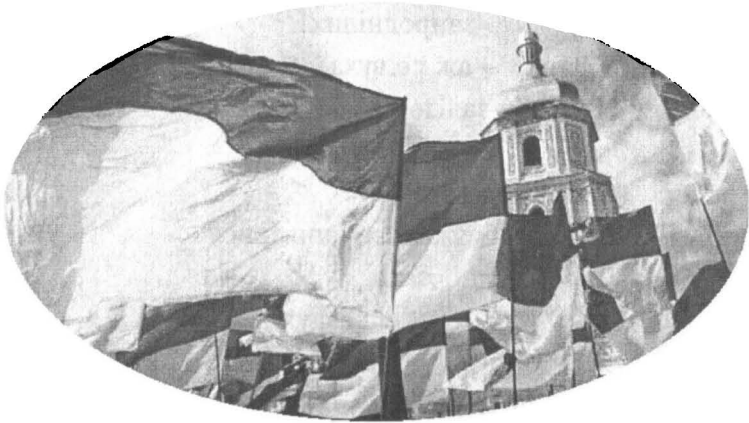
Зірки на небі, наче в полі маки...
Нові спалахують і долі, й імена.
Стоять на смерть новітні гайдамаки
Й страшніша від китайської стіна.

Це двоголовий беркут знавіснілий
Знов зачищає площі і мізки.
Із ним пліч-о-пліч беркутята скнилі –
Убогі духом меншенські братки.

Над Україною нависла чорна хмара:
Знов у вогні Довженкова земля.

Ой, буде суд і буде. буде кара
І для царят, і їхнього царя!

Допоки світ, допоки сонце світить,
Допоки пам'ять і душа жива,
Земля під ворогом не втомиться горіти.
Героям слава! Слава і хвала!

Україна в огні...

Олександр Довженко

Видно, мало ще
лютих мук
На твоїм
рубцювалося
тілі,
Україно, порожній звук
Для дітей
звироднілих!
У гріхах – аж по вуха,
Немовби залізо –
в іржі,
Серця горем
безжально впивалися
Вороги-супостати,
бездухі,
чужі,
І свої не цуралися.
Що вже творять, о Господи,
Що тільки творять вони –
Рвуть, шматують, гризуть,
Наступають
на неньчині груди
Доморощені каїни,
Прокляті тричі сини
З вовчим серцем
Й сумлінням облудним!

Ресторани і бари
Ллють потоками
Соннії вина...
Боже праведний,
Що ж бо то буде воно?
Все – байдужа руїна...
Тяжко, тяжело те бачити:
Чорні,
 безпросвітні дні...
Знов Україна в огні!

Україно моя.
Ще встанне прости
Свій народ нерозумний,
Примусь,
Як не хоче хтось жити.
Научи.
Просвіти,
Як життя зберегти –
Хоч погані,
Та все ж
Твої діти!

Не чужинці, милі браття-українці,
Досить у пільмі блукати поодинці,
Нехай буде в нас біда й мета єдина,
Доки ще не вмерла Україна.

Досить вже шукати винуватих!
Вчимося власну долю обирати,
Разом працювати для України:
Нас багато, а вона – єдина!

Полюбіть себе, сусіда, друга й брата,
Рідну землю, а на ній – вітцівську хату,
І піде від нас зла мачуха-недоля:
"В своїй хаті – своя правда, і сила, і воля..."

І неситий не виоре на дні моря поле...

Тарас Шевченко

Сьоме небо свос пригинає собі сусти

Ліна Костенко

Не вмирають герої
У смертельнім двобої,
Під прицілом несхибного ока.
Чом же туга безкрая
У віки поринає,
Чом так груди зітхають глибоко?

Нащо серце так плаче:
"Ой, пливе, пливе кача..."?
Похитнулось життя, відпливає.
А у рідному краю
Сьоме небо без раю
Марнота суєті пригинає.

Оре поле широке
На дні моря глибокім
Той неситий, що міри не знає.
У своє піднебесся
Лине Сотня Небесна,
А душа у безсмертя злітає.

"ВЖЕ ПОЧАЛОСЬ, МАБУТЬ, МАЙБУТНЄ"

*Княгині української пісні, володарці
"оксамитового голосу", автору
прекрасних романсів на слова Ліни Костенко,
лікареві та совісті Майдану Ользі Богомолець
(цитати – з її романсів)*

Беру аптечку – й знову на Майдан!
Така потрібна наша допомога.
Чай, кава, одяг... (звично для киян).
Незатишно... щемить в душі тривога.
Чи ще гітару в руки я візьму?
Ой, що це я... здається, панікую:
Іду на Віче, а не на війну...
Та вже не вдома днюю і ночую.
"Було нам важко і було нам зле..."
(Стою не за чужий *"шматочок поля"*).
"Не для корид прийшла в цей світ", але
"Виходжу в ніч. Іду назустріч долі".
Згадалося: мабуть, вже почалось
Майбутнє, про яке писала Ліна.
Формує націю недавній малорос.
Майдан скандує: "Слава Україні!"
Цей лейтмотив народжує романс
Чи європейську зоряну сюїту? -
Аж на крові – *"смертельний падеграс"*,
Де снайпер – хореограф-композитор.
"Поезія згубила камертон"
Та в іншому житті навік лишилась.
Душа згоріла, наче Фаєтон.
Скажи, о Боже, це мені наснилось?
На "до" і "після" розірвало синь.

Небесна Сотня в невмирущість рине.
Над Україною – з жалів і голосінь
Усіх імперій пісня лебедина.
"І цілий всесвіт вміститься в сльозу",
І мить вдягнулась *"в барельєф печалі"*.
Чи ж я цей біль колись перенесу?
Майдан – мій дім. Тут – всі мої причали.

Візьми гітару – і по струнах болем
Нехай ударить остовпілий час,
Бо скальпелем й захриплим чесним словом
Написано найкращий твій романс.
Княгинє пісні – хоровий і сольний
Твій спів облечений, неначе той зеніт.
Нехай помолиться твій предок богомольний
"За те, що завтра хоче зеленіть".

ВЕРХОВНА РАДА

*"Неудобозабываемый тормоз"**

Верховна Рада:
братки і братія.
У ній, як в дзеркалі,
вся "демократія".
У ній, як в нації,
у ній, як всюди,
є різні фракції,
людці і люди.
А ще є спікер
(хай йому грець!).
У кого скіпетр –
з тим жар сердець!
Хирлява пані –
Верховна Рада
(яка свідомість,
така і влада!).
Верховна Рада
(овва, гай-гай!)
була би рада
попасти в рай!

* *Сполучення неологізму Т. Шевченка з "герценізмом" щодо царя "тюрами народів" Росії.*

Так верховодити
ой-ой негоже.
– Та що ж ви творите?!
Прости їм, Боже!

*16.01.2014 року,
у день голосування за "драконівські закони*

– Як би Ви хотіли померти?

– Швидко, у русі...

*З інтерв'ю В'ячеслава Чорновола,
голови Народного Руху України*

А для режиму Чорновіл –
У горлі кістка.
Ніхто нічого не довів:
Брехлива звістка.
Летів "...голландець" чи КамАЗ –
Яка примара?
Убивця досі серед нас.
Чи буде кара?
Неначе в серце гострий спис –
Роки спливають...
Той шлях у русі не спинивсь –
Звернув до раю.

ОЙ, БУЛО НА УКРАЇНІ, БУВАЛО...

Ой, було на Україні. бувало...
Гострі шаблі козацькі лютували:
Били турків – ото вже було!
А потому листа їм писали.

На всі руки майстри запорожці,
Їм підвладний і гумор, і тан.
У щасливій зродились сорочці –
Їхній стиль пам'ятає султан!

ПОВСТАНСЬКИЙ МАРШ

Не вітри гудуть –
Хлопці в бій ідуть,
Бій за вільну Україну –
Вороги впадуть!

Командире наш,
Отамане наш!
Батько-ліс і нічка-мати
Кличуть нас на марш!

Шли, Покровонько,
Божа Матінко,
Силу, славу, владу й волю
Для Україноньки!

"Браття, в добрий час!" –
Ліс здригнувся враз.
Україна самостійна
Буде, буде в нас!

Не вітри гудуть –
Хлопці в бій ідуть.
З-під землі та під землею
Козаки ідуть...

НА ОСТАННЬОМУ РУБЕЖІ

*Пам'яті Дмитра Клячківського
(Клима Савура)*

На останньому вогненному рубежі,
Де Оржів і Грабів, Бронники,
Сузьк і Покоси,
Між злом і добром на мерзлій
одвічній межі
Пригрілася зрада змією в лютневі
морози.
Віч-на-віч зійшлися в смертельній
нерівній борні
Повстанець-герой – звитяги і доблесті
лицар,
І – п'ятитисячний
червонопогонний
загін,
Краснознам'яонний
московський злидар.
Хитнувся, здригнувся згорьований
батечко-ліс,
Схилилося небо, мов ненька рідненька,
у тузі,
А ніч між безлистих дубів, ясенів
і беріз
Ховала і сльози, й калину червону
у лузі.

МІЖ ХОЛОДНИХ ВІТРІВ

*В мене сонце і небо
Лютий ворог украв
Михайло Масютко –
тюрма Львівського КГБ, 17/III. 1966 р.*

Між холодних вітрів,
Де лиш морок і сніг,
Де чужа сторона замість неньки,
Ясні очі закрав,

Мов спочити приліг,
України синочок рідненький.
Їх мільйони, синів,
У байдужих снігах

Безіменні, голівоньки склали.
Ні листа, ні хреста,
Тільки крик на устах –
Мерзлотиння на груди поклали.

Сонце й небо у них
Лютий ворог украв,
Покарав за любов до України:
На серцях кам'яних

Не буває заграв –
Тільки мох, та сніги і руїни.
Вітре вольний, повій
В сторону золоту,

Синьооку, п'янку, лебедину!
Розкажи, як поліг
Я за волю святу
І зростив на морозі калину...

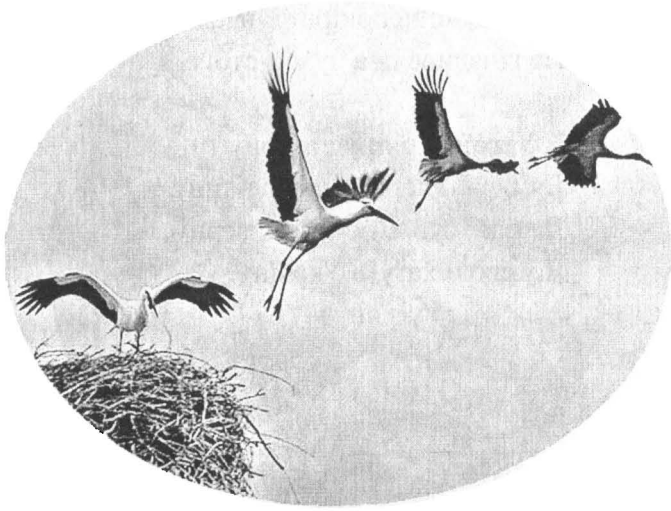

ЛИНЕ СЕРЦЕ В УКРАЇНУ

Як ступлю на батьківський поріг,
Привітають теплі, незрадливі
Рідний дім – надійний оберіг –
І дитинства спогади щасливі.

Де не був я, у яких краях
Не шукав я затишку і долі,
Та любові непокірний птах
Не гніздився на чужій стодолі.

В Україну, рідну сторону,
Думкою і серцем завше лину.
Де б не був я, все одно верну
Я у свою хату, в Україну!

Коли з України
Лелеки полинуть
У далі, де спека,
В гірку чужину,
Сумують лелеки:
Їм сняться далекі
Краї, де зустрінуть
Тепло і весну.

Ой, скільки ж то нині
Синів України
Покинули землю
І неба блакить!
Гей, синєє море,
Втопи моє горе
Й журбу тополину,
Що серце ятрить!

Моя Україно,
Навіки єдина,
Чому обсипаєш
Будущини цвіт?
Чому не вертасш,
Хіба ти не знаєш:
Мені, як лелекам,
Без тебе не жить!

БАТЬКІВСЬКА ПІСНЯ

*За синсс море!
Шукать доли!
Тарас Шевченко*

Весело й мило цю пісню співати,
Тепла й ласкава вона в чужині.
Дякую мамо, дякую, тату,
Що дарували її ви мені.

В ній – чорнобривців, бузку і конвалії,
М'яти й любистку поєднання фарб.
Ти неповторна й під небом Італії,
Пісне українська, духовний наш скарб!

Слухаєш – серце відрада зігріє,
Горе відступить, печаль промине.
Батьківська пісня, мов здійснені мрії,
Тішить, наповнює щастям мене.

Живемо, мріємо і хочемо багато,
Скоряємо вершини, прагнем зір...
Аж ось схилились плечі, гасне зір –
І розуміємо, що вже не наше свято.
Вартує тишу й спокій телефон,
Бо коло друзів рідшає щороку.
Все щось болить – то у спині, то збоку –
Чи то самотність, чи радіаційний фон?..
О, не мілій, стрімка ріка любові –
Багаті будемо і серцем, і душею.
З туману часу жертва Прометея
Живе у дотику, у погляді, у слові.

ДО Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Ой, Тарасе, батьку сумний,
Хоч ти не мовчи,
Своїх діток нерозумних
Мудрості навчи –
Як нам жити, як нам бути,
Волю зберегти,
І як лихо перебути...
Батьку, просвіти!
Дай пораду, як триматись,
Як знайтись в імлі,
Щоб були і син, і мати,
Й люди на землі!

*Куди поділа, Степова Еллада,
Варязьку сталь і візантійську мідь?*

Євген Маланюк

Розколихали небо тулумбаси,
Роздмухали в серцях козацьких жар.
Чи бути Україні, чи пропасти –
"Іду на ви! – москаль і яничар!"

Було, було... Хилилася калина,
В тугих стременах вітер лютував,

*Портрет майданівця Гаврилюка
Художник С. Позняк*

І знову піднімалась Україна –
І жар сердець над степом знов палав.

О матір-Січе, сіль землі й окрасо,
Ти вчила ненавидіти й любить.
Чому ж твої замовкли тулумбаси?
Чому сумління наше й досі спить?

Устаньмо, люди, досить клеїть таври,
Ділити на свою й чужу біду.
Чи ж ми не козаки? Гриміть, литаври!
Благослови, Вкраїно, на орду!

Хочеш – сяй!

ДОБРЕ

*Моїм дітям –
Олегу, Юрію, Наталці*

Добре – довіри людей не втрачати,
Чесно по ниві життєвій іти,
Добре – у мами, добре – у тата,
Добре – душі доброту зберегти.

Добре – коли над полями й лугами
Мамине слово і пісня луна.
Добре – як рідна земля під ногами,
А не ота, де нас з вами нема.

ЮСТИНКА

Як земля від снігопадів оживала,
Дарувала, що хто в Господа молив:
Тому славу, тим – скарбів дала немало.
Нас – онучкою Господь благословив.

В тихім сні блукає усмішка невинна –
Ангел дівчинку маленьку звеселя.
Ой, міцне ж у мого родоньку коріння!
Ой, плодюча рідна матінка-земля!

Сплять у інших колисках Надії й Віри,
І дівчатка, і хлоп'ята-малюки.
Все отримусмо ми по нашій вірі,
Ну, а віримо ми в добре залюбки.

Бо одвіку добре зерно проростало –
Тож буяє рясним цвітом славний рід.
А багатство нам Юстиночкою стало,
І про це колись розкаже родовід.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВАЛЬС

Здається, так недавно все було:
Маленьких, вас ця школа привітала.
Тут був ваш дім, тут щастя вас знайшло.
Дитинство тут у вічність відійшло.
Прийшла пора, дорослими ви стали.
Здається, так недавно все було.

Для вас відкрила школа всі путі,
Навчила вас читати і любити,
І рідну землю свято берегти,
І по життю нелегким чесно йти.
Вас кличе даль, і ви уже на злеті –
Для вас відкрила школа всі путі.

Прощальний вальс для вас, випускники!
Блищать сльозинки, наче чисті роси.
Ще будуть зустрічі і будуть ще дзвінки,
Прийдуть нові до школи малюки,
І їм дзвінок початок оголосить.
Прощальний вальс для вас, випускники!

СТУДЕНТСЬКА ЖАРТІВЛИВА

На наші з вами муки
Створив Господь науки,
Студента зі студенткою зліпив.
Адам та пані Єва
Навчалися під дровом,
Птахів небесних слухаючи спів –
було так!

Та якось на Адама
Звалилась з дерева прямо
Біда, якої він і не чекав:
Голодну Єву вміло
Зміюка спокусила –
І плід до ніг надкушений упав,
о горе!

Господь був добрий ректор,
В раю знав кожен сектор,
Він яблучкам усім рахунок вів.
Він два "н/б" поставив,
На землю їх відправив –
Порушення такого не стерпів,
і добре!

І із того моменту
Усі-усі студенти
Без дозволу не п'ють і не їдять.
Живуть же вони весело
Від сесії до сесії,
А сесії – раз-два і пролетять,
і знову:

Від сесії до сесії
Живуть студенти весело,
А сесії – раз-два і пролетять!

В НІЧ НА ІВАНА КУПАЛА

Над верболозами зорі не сплять,
Ватрами небо палає.
Дивною казкою роси дзвенять,
Папороть цвіт ховає.

Ми по різних з тобою йдемо берегах,
Твій віночок у хвилях розмаю.
Ти, царівно купальська, давно в моїх снах,
Я кохаю тебе, кохаю!

Сиплються чари липневі на ліс,
Явір калину цілує,
В гості прийшли ясени до беріз,
Лиш я один сумую.

Причаклуй, причаклуй мені, річко, весну,
Білогривому – срібну підкову!
Я до берега свого тебе принесу,
Мою квітку купальську, медову!

ПОКРОВА

Ой, Покрово, Покрівонько,
Покрий наші голівоньки –
Від хвороби, від напасті,
Щоб не знали ми нещастя.

Щоб незгода нас забула,
Щоб нам добре й тепло було,
Ти усіх – а нас чимало –
Вкрий ласкаво покривалом!

Воно нам печаль відверне,
Доброту в серця поверне,
Всіх знедолених утішить,
Біль для зболених притишить,

Дасть заземленому мрію,
А зневіреним – надію,
Тим, хто просить, – по проханню,
Тим, хто любить, – по коханню!

ОСІННЯ ПІСНЯ

Ми до осені вдвох, наче в гості, прийшли.
Тут напої терпкі і медові знайшли.
Промінь сонця ласкаво до ніг нам туливсь,
Тільки серпень услід з тихим смутком дививсь.

Хай швидкоплинний листопад
Нам стеле килим золотий,
І срібні тіні я у дзеркалі ловлю –
П'янкий любові аромат
Мотив навіює простий:
Усе життя я лиш тебе люблю, люблю!

Ми з осіннім вином віднайшли джерело,
Чи то щастя осіннє наш човен знайшло?
Хай він тихо пливе і обходить печаль,
Хай ріка не зміліє, не зрадить причал!

Нехай минає нас біда,
І буде чистою вода.
Я чистоти душі своєї не згублю.
Хай шаленіє листопад,
Та кличе березень назад –
Я, наче в юності, тебе люблю, люблю!

ЯЛИНКА

А я красива, і чарівна, і зелена,
Розкішна, пишна і на вид така
святкова!
Все "lege artis"* я роблю й за тим
слідкую ревно,
Зі мною кожен Новий рік – чудовий!
Які прикраси на мені, які обнови:
Гірлянди, іграшки, сніжинки і
пушинки!
"Ялино, засвітись!" – і я сіяю знову;
Танцюють дітлахи й дорослі
круг ялинки.
А зірка на чолі моїм, мов сяйво те горить.
"Яка розумниця!" – всі думають,
напевно.
"Ах, Боже мой, что станет говорить
Княгиня Марья Алексевна!"

* *За законами мистецтва (лат.)*

ЗИМА ЛЮБОВІ НАШОЇ

Не раптом наше щастя обірвалось:
В міцний клубок образи заплелись
І в лабіринтах серця заховались,
Відкритого й гарячого колись.
Тепер там ні кровинки, ні жаринки,
І наче, навіть болю вже нема,
Лиш холодом потріскують крижинки
І тішаться, що надійшла зима.

Було кохання, і були лелеки,
Що не минали й наших колисочок.
Та замок наш зоставсь у снах далеких,
А нам байдужий залишивсь пісок.
Образи не печуть, і слід загоївсь.
Пішла любов – хай буде так, як є.
Мені щоночі сниться, сниться поїзд,
Що на моїй зупинці не стає...

БІЛІ СНІГИ

Білі сніги, білі-білі сніги
Замели почуття й сподівання,
Впали маревом, наче полуда до ніг,
І завіяли наше кохання.

Доле моя, бідна доле моя,
Де була, як тепло літувало,
Де блукала тоді, як прочанкою я
В довгій черзі за щастям стояла?

Білі сніги, наче сон, відійдіть.
Не судіть – чи праві, а чи винні.
Двох сердець передзвін, мов весну, розбудіть
І зігрійте тим дзвоном озимі.

ЛЕБЕДИНА ПІСНЯ

Нам у парі ні в житті не йти, ні в житті,
Ні зігрітись самим, ні для інших тепло
дарувати.
Розійшлися стежки, і самі ми далекі такі,
І пісні – лиш сумні, та і тих не навчились
співати.

Слів образливих дотик покравяв серця,
Загрубіла душа, нечутлива до болю
зробилась,
А, здавалось, коханню не буде, не буде кінця.
Де ж воно – чи в житах, чи у наших літах
загубилось?

Нам ступити лиш крок – тільки він в нікуди.
Десь поділись слова, що могли і сніги
розтоїти.
Все скінчилось для нас – і немає, немає біди.
В діамантовім небі полинний серпанок
нам світить.

Відпускаю тебе, й ти мене відпусти.
Вже несила нести наші вічні, мов кара,
провини.
Я прощаю тебе, і мене, якщо можеш, прости
За нездійснені мрії, за пісню, мов крик
лебединий.

СТАЛОСЯ

Сталося, ой, люди добрі, сталося,
Закрутилося, запінилось, зайшлося,
Пересудом людським покотилось,
Поголосом рясно полилось.
Сталося... Та що ж такого сталося?
Просто це життя моє не склалося...

РІДНІЙ ШКОЛІ

Я прийшла. Я ніяк не могла не прийти.
Я щоразу приходжу сюди, мов до рідної хаги.
Моя школо, мене ти, будь ласка, прости,
Що дарунків коштовних не можу тобі дарувати.

Бо навчила мене ти не тільки читать і писать:
Рахувати – лиш чесно,
і землю, і мову любити,
Та ні ти, ні жорстоке життя
не навчили мене ні брехать,
Ані світом крутити.

От і стрілися ми – моя школа старенька і я,
І мої вчителі, і ті класи, де мрію росли крилату.
Щось невесело нам, бо держава твоя і моя
Вже втрачає надію, як школа – зарплату.

Ну, та ми оптимісти і досі, отож не журись!
Якось буде воно – починається ж нова ера.
Випускнице, доземно рідній школі вклонись!
Я надіюся, *contra spem spero!*

Калиново, весело
ранок прокидається,
І черленим золотом
грає небосхил.
Україно милая,
я тобі вклоняюся,
Зіронько, яснішая
від усіх світил!

Радісна, усміхнена,
вербами колихана,
Сонечком цілована
із прадавнини.
Дощиком полита,
росама умита,
Світлою веселкою
сяєш з вишини.

Вітами голублена
і в пісні залублена,
Білим цвітом піниться
весняний розмай.
Дзвони малиновії,
мрії калиновії.
Наче намальований
мій чарівний край.

Рушниками шитими
і шляхами битими
Стелиться доріженька
наша в майбуття.
Доки Україною
йде верба з калиною,
Знаю, не кінчається
на Землі життя.

РІДНИЙ КРАЙ

*Щоб жити, потрібні вітчизна,
свобода і пісня*

Павло Загребельний

Краю милий, світе
 калиновий,
Славою увінчаний, святий,
Сонячний, березовий,
 кленовий
І в житах шляхетно
 золотий!
Краю рідний, долею
 мережаний,
Піснею колисаний в плачу,
Вільним птахом над твоїми
 вежами
Я в своє майбутнє полечу.
Над ставами вірні
 верболози
Ніжно пестять життєдайну
 гладь,
І лелечий ключ не збивсь
 в дорозі:
"Зустрічайте!" – крила
 лопотять.
Краю любий, місяцевий,
 зоряний,
Росами умиті полини
І світанки шовками
 прозорими
День новий освітлюють
 мені!

ЯРИНІВСЬКА МЕЛОДІЯ

Між беріз і ожинників
Зеленіє Яринівка.
Притулилась замріяно
У яринних шовках.
Ярина ти, яринонько,
Барвінкові стежиноньки...
Скільки ходжено-міряно
По тих рідних стежках!

Скільки бачено-втрачено,
А життів – понівечено...
Проминуло. Зріднилися
І душа, і село.
І під вербами тихими
Поза бідами, лихами
Світлі далі ярилися,
Проростало зело.

Із далека-далеченька
Прилітають лелеченьки
На медовії царини,
На ставки і лани.
Ти гніздися, пташинонько,
І яряся, яринонько:
Повертають лелеченьки –
Підрастають сини.

Моя земле розкішная
Із хлібами препишними,
Мого серця мелодія –
Все найкраще в ній:
І отави духмянії,
І світанки рум'янії,
І дива вересовії –
Над піснями пісні!

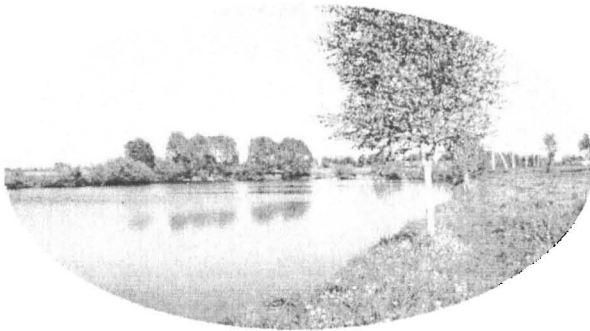

МОЄ СЕЛО

*Селу Мирному,
колишній Печалівці*

Моє тихе село
Вже давно не печалиться,
Тільки над верболозами
Зоряна вись
Свої лагідні крила,
Наче серце, розкрила,
Та до мене шепоче:
"І ти не журись!"

Скільки віку мого,
Я тебе прославлятиму.
Тут дитинство, мов сонце,
За обрій пішло.
Тут орали й косили,
Набиралися сили,
Тут жили і любили
І я, і село.

Цвірінькає і тьохкає над гаєм,
Зеленим шовком застеля лани –
Нову весну моя земля стрічає,
І весело, і радісно мені.

Моя країно, твій політ високий –
Великі душі вабить висота.
Століттями кружляє дужий сокіл,
Під ним, мов стяг, колишуться жита.

А в небесах гуде-гуляє вітер...
Коли усе натомиться і спить,
Прихилить серце, наче буйні віти,
І про далеких предків гомонить.

Тече річка невеличка –
Колись була повна,
У ній верби свої личка
Вмивали спросоння,

У ній діти плескалися,
В ній зоря купалась...
Ізміліла, ізмаліла,
Лиш назва зосталась.

Все колись було, колись...
Забуттям покрилось...
Стань, нащадку, помолись,
Аби відродилось!

СИНОВІ

За Р. Дж. Кіплінгом

Тримайся, сину, як бентежна згряя
Тебе облає за сум'яття всіх.
Крім Бога, вір у себе, й ти, я знаю,
Відпустиш маловірам їхній гріх.
Прийде твій час, ти не втомись чекати.
Нехай усе погрузло у брехні –
Прости усіх, та тільки вмій прощати
Так, як Христос прощав тобі й мені.

Навчися мріяти, та мрію, як і думку,
Не вознеси на золотий Олімп:
В ганьбі і успіху немає порятунку,
Непевний, мов міраж, у слави німб.
Не супереч тоді, як твоє слово
Калічить і паплюжить глупота,
І починай з нуля, і знову й знову,
Коли життя покинула мета.

Умій поставити на карту все, що маєш –
Чи пан, а чи пропав, усе чи гріш,
Лишитись жебраком, коли програєш
Й утішити себе: "Аби не гірш!"
Умій примусить волю, нерви, тіло
Тебе не зрадити, як мозок каже: "Йди!",
А в грудях спорожніло й спопеліло,
І йти немає з ким й нема куди.

Не нагинайся при зустрічі з царями,
Будь чесний перед наговпу лицем.
І друзям, й ворогам дивись у вічі прямо,
Не переплутай шлях із манівцем.
Руками й серцем всевіт підіймеш ти,
Коли наповниш суттю кожную мить,
І рівність поміж рівними знайдеш ти,
Й людиною для людства будеш жить!

У КНИГОСХОВИЩІ

Hic mortui vivunt et muti loquuntur
(Тут мертві живуть і німі розмовляють (лат.))

Благословімо і подячно, і сердечно
Бібліотекаря і пил бібліотечний –
Це сховище скарбів, де все багатство – книги,
Що знали блиск, репресії й відлиги.
Їх таїну не всім дано пізнати:
В них – глибина віків й сучасності печать.
Тут мудрість, що іде до серця крізь руїни,
Крізь терни – до зірок, до самої вершини!
Тут квінтесенція pro anima et vita.
Тут стільки пройдено і стільки пережито!
Тут все живе. Уславимо життя
(Немає жодній миті вороття!)
І вільний дух, що живиться і кріпне
Скарбницею надбань і істин вічних!
"Знання – це сила", – говорили древні
І знали, що казали, будьте певні.
Тому ми тут, де мертві оживають
Й німі до нас з портретів промовляють,
Рядками стислими повчають з книгосховищ:
– Є ще душа, крім хліба і видовищ!
Хай буде світло, світло знов і знову,
І на усі часи хай буде Слово,
Святого слова кришталева суть!
Благословенні ті, що світло це несуть
І серце відкривають для любові –
Хранителі людського духу в слові.

Ключі до мудрості в своїх руках тримали
Дені Дідро, і Лобачевский, й Кант.
І Якоб Грімм, бібліотекар славний,
Казки якого слухав Бонапарт,
Петро Могила, Гете, Лессінг, Пришвін,
Іван Крилов і Герцен, Анні Шмідт,
Єршов, Хорхе Луїс Борхес, Загоскін,
Чуковський, Лейбніц, Бунін... (тісний світ!)
Перлини вічності нам світять, наче свічі:
Життя коротке, шлях мистецтва – вічний!

EX LIBRIS

Nulla dies sine linea
(Ні дня без риски) – лат.

Буває, Доля заспіва такої!
Своїм пестунчикам одміряє й сипне
З усіх щедрот ласкавою рукою
Ряснот на їхнє благоденствіє земне.

Під кожен крок устеле їм соломою –
Бо ж беручкі вони і все їм до снаги.
Життя – медок чи з казочки відомої
Молочні ріки й киселеві береги.

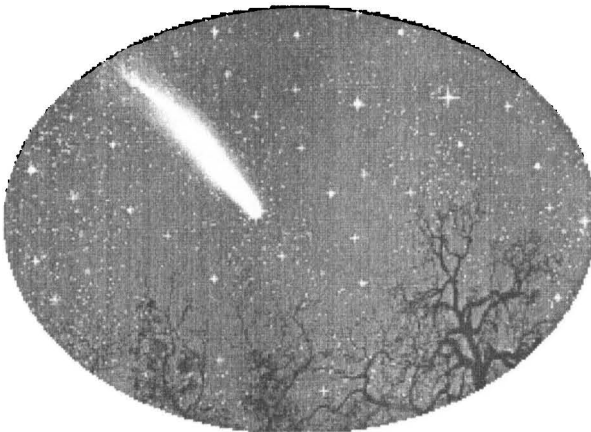
В долонях – журавлі, зірки – у жмені,
У високості – власна голова.
В очах невсипно світяться зелені,
Або маячить невідступно булава.

Яка ти, Доле, часом марнотратна!
Хоч друг – Платон, та істина така:
Росинка на уста запраглі капне,
На сонну ж сить – ні риски, ні рядка.

ЗОРІ

Кожен – зірка, кожен хоче сяяти!

Срібні, високі, величні, прозорі –
Покликом вічності сяють нам зорі.
Далекоглядні, незнані, холодні
Спостерігають за нами з безодні.
Манять закоханих, ваблять поетів
Зорі в падінні, зорі у леті.
Ясні, тендітні, самотні, амбітні
Зорі надії – зорі блакитні.
То усміхаються, марево наче,
Шляхом Чумацьким солоно плачуть,
Пісню народжують, мрію плекають,
Горе вколисують, совість лякають...

Зірка у серці, зірка у слові,
Зірка печалі, зірка любові...
Та, полум'яна, – зоря України.
Поруч із нею – моя? От наївна!
Я ж бо така ще недосконала –
Чи то можливо, щоб я сіяла?
...Перлів сипнула ніч-зоряниця,
Зоряний хвіст розпустила

Жар-птиця:

– Ти не питай про таке у ночі.
Кожен є зірка. Сіяй, як хочеш!

ЧОРНОБИЛЬСЬКИЙ КВІТЕНЬ

*Віки духовної руйнації –
Змія вжасила серце нації
Ліна Костенко*

Чорнобильський квітень гостини
справляє,
Нашадків своїх про здоров'я питає,
Про те, як живеться і можесться нині
У враженій попелом, бідній Україні.
– Живемо потроху, потроху вмираємо,
На себе майбутнього не приміряємо.
Як сонце за обрій – то й дякуєм, Боже,
Світанку іще дочекаємось, може,
А може, і ні – що тепер того віку?
Не було добра – і не буде довіку.
Щорік – то все гірше, – статистика пише.
Вже діти вмирають, земля ледве дише –
Духовної руйнації завали
Полин-зорею на цю землю впали.

ПОЛИНЬ, МОЯ МОЛИТВО!

Полин, полин, гірка печать,
З біди і попелу відлита.
А треті сурми вже сурмлять
До не пробуджених молитов.

З душної мли брехні й хули
Ще чути чад від смолоскипа.
Зникає дим. Полинь, полинь,
Печалі спів – моя молитво!

Де Полин-зоря спустилась,
З джерела води напилась,
Покаянними мостами
Сходять райдуги над нами.

Пашистий квітень
квітчався красно
у пишні шати.
Вінків квітучих,
п'янкх, пахучих
не зрахувати!
І вітер свіжий
голубив ніжно
усе на світі.
Квітчався квітень
розкішним цвітом –
ой, жити б, жити!
Ми вийшли з хати
удвох із татом
одної днини.
Не озирнувся.
Лиш зупинився
на мить єдину,
припав вустами -
вдихав духмяну
суцвіття китицю:
"Коли б то змога –
отак би дихав
і не надихався!.."

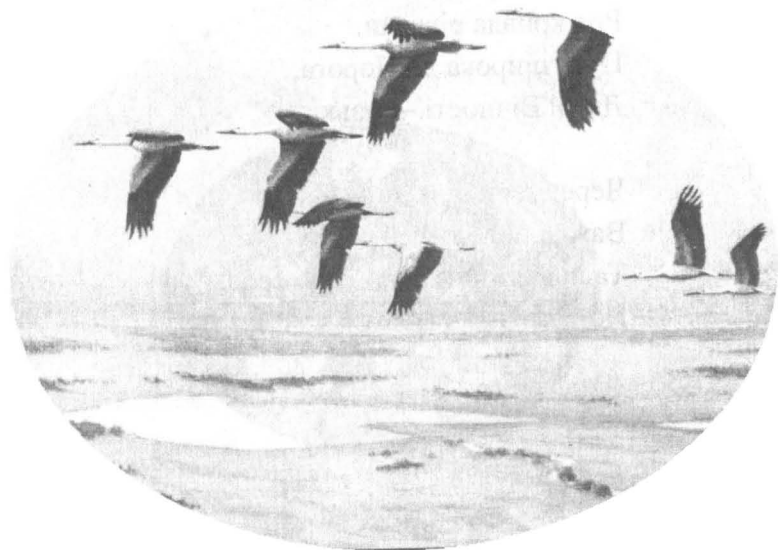
Пішов. Чекала –
не дочекалась
ні я, ні хата.
Не стало цвіту
у тому квітні...
Не стало тата...

Манівці в оману вводять,
Водять лихо навкруги.
Путівцем непевні ходять,
Битим шляхом – вороги.

Боса правда ранить ноги,
Риє кривда рівчаки.
Путь широка до Порога,
Двері Вічності – вузькі.

Через терни аж до неба
Важко поле перейти,
Та найтяжчий шлях – до себе:
Не упасти б з висоти!

ОТЧИЙ КРАЙ

З сивин небокраю до отчого краю,
до рідної неньки-землі,
Де луг оживас, де сонце над гаєм,
ключами летять журавлі.
Крізь втрати і втому – додому, додому,
де тепло не завжди бува,
Де в люті морози, і в бурі і грози
Нас рідна земля зігрива.

Як часто з дороги батьківські пороги
доземно вклоняються нам!
Всміхається хата своїм пташенятам –
і дочкам крилатим, й синам.
Як стомимось в герці, і рани на серці –
пригорне, немов немовля.
Як крила зомліли, не стало вже сили –
Дасть силу нам рідна земля.

Коли ж наші дні відлітають у вирій,
де суму-печалі нема,
Де кожній душі наділяють по вірі,
і вже не лякає зима;
Як вічність розкрис премудрі обійми,
і човен межу перейде,
Нас рідна земля приголубить і прийме.
А сонце для інших зійде...

*Життя людського строки стислі,
Немає часу на поразку*

Ліна Костенко

Минає все, і поминальні дзвони
Чолом об небо б'ють на спомин нам,
Що й це мине, лиш мудрість Соломона
Залишить Книгу істини вікам.

Та кров Христа, що нам гріхи омила,
Вінцем терновим з тьми епох болить.
Лиш вічні доброта й мистецтва сила,
Ми ж – тіні крапок в ланцюгу століть.

Ми на землі лиш тимчасові гості:
Сьогодні є, а завтра промінь згас.
Сповідуймо любов, не даймо волі злості,
Молімося, щоб нас Спаситель спас.

Існуєш ти і я – тож дякуймо за ласку:
Життя коротке – скоро промине.
Немає часу на чвари і поразки...
Прощаю вас. І ви простіть мене.

ЗМІСТ

А НА МАЙДАНІ – ОЧІ, ОЧІ, ОЧІ...

«Я не знала тебе, Україно...».....	4
«Багрянець ватр підняв завісу ночі...».....	6
«Видно, мало ще лютих мук...».....	8
«Україно моя...».....	10
«Не чужинці, милі браття-українці...».....	11
«Не вмирають герої...».....	12
"Вже почалось, мабуть, майбутнє".....	13
Верховна Рада.....	15
«А для режиму Чорновіл...».....	17
Ой, було на Україні, бувало... ..	18
Повстанський марш.....	19
На останньому рубежі.....	20
Між холодних вітрів.....	21
Лине серце в Україну.....	23
«Коли з України...».....	25
Батьківська пісня.....	26
«Живемо, мріємо і хочемо багато...».....	27
До Т. Г. Шевченка.....	28
«Розколихали небо тулумбаси...».....	29

ХОЧЕШ – СІЯЙ!

Добре.....	32
Юстинка.....	33
Прощальний вальс.....	34
Студентська жартівлива.....	35
В ніч на Івана Купала.....	37
Покрова.....	38
Осіня пісня.....	39
Ялинка.....	40
Зима любові нашої.....	41
Білі сніги.....	42
Лебедина пісня.....	43

Сталося.....	44
Рідній школі.....	45
«Калиново, весело ранок прокидається...».....	47
Рідний край.....	48
Яринівська мелодія.....	49
Моє село.....	51
«Цвірінькає і тьохкає над гаєм...».....	52
«Тече річка невеличка...».....	53
Синові.....	54
У книгосховищі.....	56
Ex libris.....	58
Зорі.....	59
Чорнобильський квітень.....	61
Полинь, моя молитво!.....	62
«Пашистий квітень...».....	63
«Манівці в оману вводять...».....	65
Отчий край.....	67
«Минає все, і поминальні дзвони...».....	69

Літературно-художнє видання

ЗОЯ ДІДИЧ
БЛАГОСЛОВИ, УКРАЇНО, НА ОРДУ!

Поезії

*Підприємець Лапсюк В. А. Св. РВ № 30 від 08.04.2005 р.
33016, м. Рівне, вул. Шухевича, 18/89. Тел.: 23-17-09.*

Підписано до друку 09.01.2015.
Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman.
Друк офсетний. Умовн. друк арк 4,5
Наклад 300. Зам. 163 Ціна договірна.

*Віддруковано ФОП Лапсюк В. А.
Св. ВОО № 735606 від 09.02.2001 р.
33016, м. Рівне, вул. Шухевича, 18/89. Тел.: 23-17-09.*

Дідич Зоя Володимирівна.

Д 444 Благослови, Україно, на орду! Поезії. – Рівне: ПП Лапсюк В. А.,
2015. – 72 с.

ISBN 978-617-7058-35-8

*Уже сама назва цієї книги свідчить, що вона – про тривоги й болі
сьогодення України, про високість духу нащадків тих подвижників,
які віками відстоювали свою Волю, Віру і Державу.*

УДК 821.161.2
ББК 84 (4 Укр) 6

Зоя Володимирівна Дідич,
костопільчанка, за освітою романо-герман-
ський філолог, знайома читачеві за книгами «Я вам
сказати мушу...» (2000 р.) та «Фіалки тюремних мурів.
Повість про Коханя» (2014 р.). На теренах нашого краю
відома активною позицією у розбудові української держави.
Її вірші покладені на музику місцевими композиторами.
«Благослови, Україно, на орду!» – нова поетична збірка
авторки. Уже сама назва цієї книги свідчить, що вона –
про тривоги й болі сьогодення України, про висо-
кість духу нащадків тих подвижників,
які віками відстоювали свою
Волю, Віру і Державу.